ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Ιουλίου 2005 *

Στην υπόθεση C-26/00,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, η οποία ασκήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2000,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τους M. Fierstra και J. van Bakel,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους T. van Rijn και C. van der Hauwaert, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

υποστηριζομένης από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τη N. Díaz Abad, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (εισηγητή), Γ. Αρέστη και J. Klučka, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Φεβρουαρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή του το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητεί την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 2423/1999 της Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 1999, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ 1701 και τα μείγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 294, σ. 11, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα της ζάχαρης

2 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2038/1999, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 252, σ. 1), το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως προέβη σε κωδικοποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81, της 30ής Ιουνίου 1981 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), επανειλημμένα τροποποιηθέντος. Η εν λόγω οργάνωση έχει ως σκοπό τη ρύθμιση της αγοράς κοινοτικής ζάχαρης προς αύξηση της απασχολήσεως και προς βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης.

3 Η πραγματοποιούμενη μέσω εγγυημένων τιμών στήριξη της κοινοτικής παραγωγής περιορίζεται στις εθνικές ποσοστώσεις παραγωγής (ποσοστώσεις Α και Β) που χορηγούνται από το Συμβούλιο, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 2038/1999, σε κάθε κράτος μέλος, το οποίο τις κατανέμει στη συνέχεια μεταξύ των παραγωγών του. Η ζάχαρη της ποσοστώσεως Β (καλούμενη ζάχαρη Β) υπόκειται, σε σχέση με εκείνη της ποσοστώσεως Α (καλούμενη ζάχαρη Α), σε υψηλότερη εισφορά στην παραγωγή. Η ζάχαρη που παράγεται επιπλέον των ποσοστώσεων Α και Β καλείται «ζάχαρη Γ» και δεν μπορεί να πωλείται στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, εκτός αν περιληφθεί στις ποσοστώσεις Α και Β της επομένης περιόδου.

4 Με εξαίρεση τις εξαγωγές ζάχαρης Γ, στις εξαγωγές εκτός της Κοινότητας καταβάλλονται, δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 2038/1999, επιστροφές κατά την εξαγωγή αντισταθμίζουσες τη διαφορά μεταξύ της τιμής στην κοινοτική αγορά και της τιμής στη διεθνή αγορά.

5 Η ποσότητα ζάχαρης στην οποία μπορεί να χορηγηθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή και το συνολικό ετήσιο ποσό των επιστροφών διέπονται από τις συμφωνίες του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (στο εξής: συμφωνίες ΠΟΕ) στις οποίες

μετέχει η Κοινότητα, που έγιναν δεκτές με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) (ΕΕ L 336, σ. 1). Το αργότερο από την περίοδο εμπορίας 2000/2001 η εξαγόμενη με καταβολή επιστροφών ποσότητα ζάχαρης και το συνολικό ποσό των επιστροφών θα περιορίζονταν σε 1 273 500 τόνους και σε 499,1 εκατομμύρια ευρώ, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει μείωση, αντιστοίχως, 20 και 36 % σε σχέση με τα στοιχεία της περιόδου εμπορίας 1994/1995.

Το καθεστώς συνδέσεως των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Κοινότητα

6 Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ), ΕΚ, η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΥΧΕ), «με σκοπό την αύξηση των συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης».

7 Οι Ολλανδικές Αντίλλες και η Αρούμπα αποτελούν μέρη των ΥΧΕ.

8 Η σύνδεση των προαναφερόμενων εδαφών με την Κοινότητα διέπεται από το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ.

9 Βάσει του άρθρου 136 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 187 ΕΚ), εκδόθηκαν διάφορες αποφάσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1), η οποία έχει εφαρμογή, κατά το άρθρο 240, παράγραφος 1, αυτής, για περίοδο δέκα ετών από την 1η Μαρτίου 1990.

10 Διάφορες διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως τροποποιήθηκαν με την απόφαση 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της απόφασης 91/482 (ΕΕ L 329, σ. 50). Η απόφαση 91/482, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 97/803 (στο εξής: απόφαση ΥΧΕ»), παρατάθηκε μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2001 με την απόφαση 2000/169/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 2000 (ΕΕ L 55, σ. 67).

11 Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει:

«Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών.»

12 Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως προβλέπει τα ακόλουθα:

«Με την επιφύλαξη [του άρθρου 108β], η Κοινότητα δεν επιβάλλει στις εισαγωγές των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ ούτε ποσοτικούς περιορισμούς, ούτε μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

13 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της ως άνω αποφάσεως παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ αυτής για τον ορισμό της εννοίας των προϊόντων καταγωγής και των σχετικών μεθόδων διοικητικής συνεργασίας. Δυνάμει του άρθρου 1 του παραρτήματος αυτού, ένα προϊόν θεωρείται ότι είναι καταγωγής ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) αν έχει εξ ολοκλήρου παραχθεί εκεί ή αν έχει υποστεί εκεί επαρκή μεταποίηση.

14 Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του ως άνω παραρτήματος ΙΙ περιλαμβάνει κατάλογο των εργασιών επεξεργασίας ή μεταποιήσεως που θεωρούνται ανεπαρκείς για να προσδώσουν τον χαρακτήρα καταγωγής σε προϊόν προερχόμενο, μεταξύ άλλων, από τις ΥΧΕ.

15 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος αυτού θεσπίζει ωστόσο κανόνες λεγόμενους «σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ». Τούτο ορίζει τα εξής:

«Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.»

16 Δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του εν λόγω παραρτήματος, οι κανόνες σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ εφαρμόζονται σε «όλες τις κατεργασίες ή μεταποιήσεις που πραγματοποιούνται στις ΥΧΕ, συμπεριλαμβανομένων και των εργασιών που απαριθμούνται στο άρθρο 3, παράγραφος 3».

17 Η απόφαση 97/803 προσέθεσε, μεταξύ άλλων, στην απόφαση ΥΧΕ ένα άρθρο 108β, η παράγραφος 1 του οποίου ορίζει ότι «η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης». Η απόφαση 97/803 ωστόσο δεν περιόρισε την εφαρμογή του κανόνα σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

18 Το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ παρέχει την εξουσία στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να λαμβάνει «τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως» αν «η εφαρμογή της [...] απόφασης [αυτής] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους

σταθερότητα, ή αν δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής [...]». Δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή πρέπει να επιλέγει «τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας». Επιπλέον, «τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν».

Τα μέτρα διασφαλίσεως που ελήφθησαν έναντι των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ

19 Η Επιτροπή εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ.

20 Από τις πέντε πρώτες αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτουν τα ακόλουθα:

«(1) Τους τελευταίους μήνες εμφανίστηκαν σημαντικές δυσχέρειες που ενέχουν κίνδυνο σημαντικής επιδείνωσης της καταστάσεως στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα· οι δυσχέρειες αυτές προέρχονται από εισαγωγές ποσοτήτων ζάχαρης που αυξάνονται συνεχώς από το 1997, ως έχουν, [με σώρευση] καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ καθώς και με τη μορφή μειγμάτων ζάχαρης και κακάου [...] καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών· τα προϊόντα αυτά επωφελούνται κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα δασμολογικής απαλλαγής κατά την εισαγωγή σύμφωνα με το άρθρο 101 παράγραφος 1 της απόφασης ΥΧΕ·

(2) οι εισαγωγές αυτές ενέχουν τον κίνδυνο σημαντικής επιδείνωσης της λειτουργίας της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα και [για] πολύ επιζήμιες επιπτώσεις για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες του τομέα της ζάχαρης

(3) υπάρχει κίνδυνος μεγάλης αποσταθεροποίησης της λειτουργίας της οργάνωσης της αγοράς· η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή στην κοινοτική αγορά· με τον τρόπο αυτό κάθε εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης σε τιμή κατώτερη από εκείνη της παραβάσεως οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά αυτή· για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό αυτό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου)· οι εξαγωγές αυτές περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τις συμφωνίες της ΓΣΔΕ· οι εισαγωγές αυτές μειώνουν με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα εξαγωγής ζάχαρης με ποσόστωση· για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση αυτή, θα πρέπει να προβλεφθεί η μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής·

(4) υπάρχει επίσης κίνδυνος να υποστούν σοβαρές ζημιές οι κοινοτικοί επιχειρηματίες από αυτές τις αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης· πράγματι, τώρα η ΚΟΑ της ζάχαρης χαρακτηρίζεται, αφενός μεν από την αρχή της αυτοχρηματοδότησης με επιβάρυνση των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης, της διάθεσης των πλεονασμάτων ζάχαρης που παρέχεται στην Κοινότητα, ιδίως με επιστροφές κατά την εξαγωγή, και αφετέρου από την ελάχιστη τιμή που θα πρέπει να πληρώσουν οι Ευρωπαίοι παραγωγοί ζάχαρης για τα ζαχαρότευτλα τα οποία αποτελούν την πρώτη ύλη· όταν αυτές οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης, ως έχουν ή με τη μορφή προϊόντων με υψηλή συγκέντρωση ζάχαρης, λαμβάνουν χώρα σε τιμές κατώτερες από εκείνες τις οποίες οι κοινοτικοί παραγωγοί μπορούν να πωλήσουν συγκρίσιμα προϊόντα, οι εισαγωγές αυτές αποσταθεροποιούν σε μεγάλο βαθμό τη δραστηριότητα των κοινοτικών επιχειρήσεων· οι επιχειρήσεις αυτές λόγω των περιορισμών υπέρ των γεωργών οι οποίες έχουν καθοριστεί από την κοινή γεωργική πολιτική, δεν μπορούν να συναγωνιστούν κατά τον τρόπο αυτό εισαγόμενα προϊόντα·

(5) η αύξηση του όγκου των εξαγωγών με επιστροφή είναι δυνατόν να συνεπάγεται τον κίνδυνο, επιπλέον, να αυξηθούν οι μοναδιαίες δαπάνες που αναλαμβάνονται για την εξαγωγή ζάχαρης με ποσόστωση και κατά συνέπεια, το ποσό της εισφοράς στην παραγωγή που επιβαρύνει τους κοινοτικούς παραγωγούς ζάχαρης».

21 Η όγδοη και η ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού διευκρινίζει τα ακόλουθα:

«(8) Για τον λόγο αυτό, όσον αφορά τη ζάχαρη [...], θεωρείται σκόπιμο να υπαχθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα με δασμολογική απαλλαγή κατά την εισαγωγή με την προϋπόθεση ότι η τιμή εισαγωγής, βάσει αποδεικτικών εγγράφων, για ασυσκεύαστο εμπόρευμα στο στάδιο CIF σε ευρωπαϊκά λιμάνια της Κοινότητας για τη ζάχαρη αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου όπως αυτός ορίζεται από την κοινοτική νομοθεσία, δεν θα είναι κατώτερη από την τιμή παρεμβάσεως που εφαρμόζεται στα εν λόγω προϊόντα· το μέτρο αυτό θα πρέπει να διασφαλίζει ότι η εισαγόμενη ζάχαρη δεν θα πωληθεί σε τιμές κατώτερες από τις τιμές στην κοινοτική αγορά και θα επιτρέψει να επιτευχθεί ο στόχος να αποφευχθούν αποσταθεροποιητικές επιπτώσεις από τις εισαγωγές αυτές, διασφαλίζοντα[ς] συγχρόνως αφενός μεν ικανοποιητικό μοναδιαίο κέρδος στους επιχειρηματίες των σχετικών ΥΧΕ και αφετέρου την τήρηση της σειράς προτιμήσεων που έχουν καθοριστεί για τα κοινοτικά προϊόντα και για τα προϊόντα που κατάγονται από τις ΥΧΕ από τη Συνθήκη ΕΚ·

(9) τα μείγματα ζάχαρης και κακάου [...] πρέπει στο στάδιο αυτό να υπαχθούν κατά την εισαγωγή τους σε κοινοτική εποπτεία· το μέτρο αυτό επιτρέπει στην Επιτροπή να παρακολουθεί, εκ του σύνεγγυς, την εξέλιξη των εισαγωγών αυτών σε επίπεδο ποσοτήτων και τιμών, χωρίς να δημιουργηθεί καμία συμπληρωματική διοικητική επιβάρυνση τους επιχειρηματίες».

22 Για τη ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, το επιβληθέν μέτρο διασφαλίσεως έχει τη μορφή της ελάχιστης τιμής. Έτσι, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζει:

«Η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα, με δασμολογική απαλλαγή, των προϊόντων που υπάγονται στην κλάση ΣΟ 1701, [με σώρευση] καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ,

εξαρτάται από τον όρο ότι η τιμή CIF, του ασυσκεύαστου προϊόντος για τον ποιοτικό τύπο όπως αυτός ορίζεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 793/72 του Συμβουλίου, [της 17ης Απριλίου 1972], περί καθορισμού του αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου της λευκής ζάχαρης [ΕΕ L 94, σ. 1], δεν θα είναι χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως που [ισχύει για τα] εν λόγω προϊόντα.»

23 Όσον αφορά τα μίγματα ζάχαρης και κακάου (προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90) καταγωγής ΥΧΕ, το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζει ότι η θέση τους σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Κοινότητα «υπάγεται στη διαδικασία της κοινοτικής εποπτείας [επιτηρήσεως] σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στο άρθρο [308δ], του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής», της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).

24 Το ως άνω άρθρο 308δ, παράγραφος 1, ορίζει:

«Στις περιπτώσεις που επιβάλλεται κοινοτική επιτήρηση των προτιμησιακών εισαγωγών, τα κράτη μέλη παρέχουν στην Επιτροπή μία φορά κάθε μήνα, ή συχνότερα εφόσον το ζητήσει η Επιτροπή, λεπτομέρειες για τις ποσότητες των προϊόντων που τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία με υπαγωγή σε προτιμησιακές δασμολογικές ρυθμίσεις κατά τους προηγούμενους μήνες.»

25 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός ίσχυε μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου 2000, σύμφωνα με το άρθρο 3 αυτού.

Τα πραγματικά περιστατικά

26 Στα τέλη Ιουνίου 1999 η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ όσον αφορά τις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων κακάου και

ζάχαρης προελεύσεως της Αρούμπα. Σε μια ανακοίνωσή της της 23ης Ιουνίου 1999, απευθυνόμενη στα κράτη μέλη, η Επιτροπή ανέφερε ότι υπήρχε μεγάλη αύξηση στις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου στην Κοινότητα κατά τη διάρκεια των προηγουμένων μηνών, δήλωσε δε ότι η αύξηση αυτή προκλήθηκε λόγω του ότι τα προϊόντα αυτά προσφέρονταν προς πώληση στην κοινοτική αγορά σε τιμές χαμηλότερες από εκείνες των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης, ότι η κατάσταση αυτή αποσταθεροποιούσε «έντονα τη δραστηριότητα των επιχειρήσεων της Κοινότητας οι οποίες, λόγω των δεσμεύσεων που επιβάλλονται από την κοινή γεωργική πολιτική υπέρ των γεωργών, δεν [μπορούσαν] να ανταγωνιστούν τα εισαγόμενα προϊόντα».

27 Κατά την Επιτροπή, οι παραγωγοί των ΥΧΕ αγόραζαν τη ζάχαρή τους στην Κοινότητα στην ισχύουσα στη διεθνή αγορά τιμή, η οποία ήταν χαμηλότερη κατά περισσότερο από 500 ευρώ/τόνο από την τιμή της κοινοτικής αγοράς. Το προϊόν αυτό, μετά από ελαφρά μεταποίηση, επανεισαγόταν στην Κοινότητα χωρίς δασμούς.

28 Η συμβουλευτική επιτροπή, περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, συνήλθε στις 30 Ιουνίου 1999. Η πλειοψηφία των κρατών μελών τάχθηκε υπέρ της προτάσεως της Επιτροπής να ληφθούν μέτρα διασφαλίσεως. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αντιτάχθηκε στην πρόταση αυτή, διατεινόμενο, ιδίως, ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι η επίμαχη ζάχαρη πωλήθηκε σε τιμή χαμηλότερη από την ισχύουσα στην Κοινότητα και ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως.

29 Η Επιτροπή ωστόσο δεν προέβη αμέσως σε εφαρμογή της εν λόγω προτάσεως, αλλά κίνησε, τον Αύγουστο του 1999, νέα διαδικασία η οποία επεκτάθηκε, με την ευκαιρία αυτή, στις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου προελεύσεως όλων των ΥΧΕ. Κατά την Επιτροπή, η αυξητική τάση των εισαγωγών σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως, που διαπιστώθηκε τον Ιούνιο, όσον αφορά την Αρούμπα, επιβεβαιώθηκε όσον αφορά όλες τις ΥΧΕ.

30 Η συμβουλευτική επιτροπή συνήλθε εκ νέου στις 8 του επομένου Σεπτεμβρίου και η πλειοψηφία των κρατών μελών (το Βασίλειο των Κάτω Χωρών επανέλαβε την αντίθεσή του στην πρόταση της Επιτροπής) τάχθηκε υπέρ της λήψεως μέτρων διασφαλίσεως, τα οποία ελήφθησαν τελικά στις 15 Νοεμβρίου 1999, μετά τη διαπίστωση έντονης αυξήσεως των εισαγωγών τους μήνες Σεπτέμβριο και Οκτώβριο του ίδιου έτους.

31 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 5, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέπεμψε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στο Συμβούλιο, το οποίο δεν έκανε χρήση της δυνατότητας που είχε δυνάμει της παραγράφου 7 του εν λόγω άρθρου να λάβει διαφορετική απόφαση.

Τα αιτήματα των διαδίκων

32 Η Ολλανδική Κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

33 Η Επιτροπή ζητεί:

— την απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης·

— την καταδίκη του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

34 Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2000 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

35 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Ιουλίου 2000, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε την αναστολή της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στην υπόθεση T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής, έχουσα επίσης ως αντικείμενο την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

36 Με διάταξη της 17ης Οκτωβρίου 2000 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου δέχθηκε το αίτημα αυτό κατ' εφαρμογήν των άρθρων 47, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 82α, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α), του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

37 Το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2002, Rica Foods κατά Επιτροπής, απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή T-47/00 (Συλλογή 2002, σ. II-113).

Επί της προσφυγής

38 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προβάλλει τέσσερις λόγους, που στηρίζονται αντιστοίχως:

— σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, διότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού, στηρίχθηκε σε προδήλως πεπλανημένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τη ζάχαρη ή, τουλάχιστον, προέβη σε κατάχρηση της εξουσίας λήψεως μέτρων διασφαλίσεως·

— σε παράβαση της ίδια διατάξεως, διότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, στηρίχθηκε σε προδήλως πεπλανημένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τα μίγματα κακάου και ζάχαρης ή, τουλάχιστον, προέβη σε κατάχρηση της εξουσίας λήψεως μέτρων διασφαλίσεως·

— σε παραβίαση της υποχρεώσεως παραθέσεως αιτιολογίας την οποία επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ, διότι η αιτιολογία του κανονισμού είναι ανεπαρκής, αντιφατική και μερικώς ακατανόητη·

— σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, διότι η Επιτροπή προέβλεψε στο άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι η τιμή εισαγωγής, στο στάδιο CIF, της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ δεν πρέπει να είναι κατώτερη από την τιμή παρεμβάσεως ΕΚ που ισχύει για τη ζάχαρη.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ και αφορά την επιβληθείσα ελάχιστη τιμή για τη ζάχαρη

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Με τον πρώτο λόγο η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, όσον αφορά την εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, η Επιτροπή προέβη σε προδήλως πεπλανημένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ανάγκη λήψεως μέτρων διασφαλίσεως, και προέβη σε κατάχρηση της εξουσίας της λόγω του ότι τα μέτρα αυτά αποσκοπούσαν προφανώς στην προστασία των Ευρωπαίων παραγωγών ζάχαρης έναντι κάθε ενδεχόμενου ανταγωνισμού από τις εκτός ποσοστώσεων εισαγωγές προελεύσεως ΥΧΕ.

40 Κατά την ως άνω κυβέρνηση, τα μέτρα διασφαλίσεως συνιστούν μέτρο λαμβανόμενο κατ' εξαίρεση σε σχέση με τις συνήθως ισχύουσες εμπορικές ρυθμίσεις. Επομένως, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη μιας εξαιρετικού χαρακτήρα καταστάσεως επιβάλλουσας τέτοια μέτρα με βάση τα αντικειμενικά κριτήρια εκτιμήσεως που διαλαμβάνονται στο άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ. Όμως, δεν συνέβη κάτι τέτοιο στην υπό κρίση υπόθεση.

41 Ο πρώτος λόγος περιλαμβάνει έξι σκέλη.

42 Πρώτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση διατείνεται ότι οι ποσότητες ζάχαρης που εισήχθησαν από τις ΥΧΕ, οι οποίες, σύμφωνα με τις στατιστικές της Στατιστικής Υπηρεσίας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Eurostat), ανέρχονταν περίπου σε 45 000 τόνους το 1999, ήτοι λιγότερο του 0,4 % της κοινοτικής παραγωγής και κάτι λιγότερο από το 3 % των προτιμησιακών εισαγωγών προελεύσεως κρατών ΑΚΕ και Ινδίας, δεν μπορούσαν να συνιστούν κίνδυνο διαταράξεως της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης.

43 Δεύτερον, η εν λόγω κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε την απόδειξη του ότι η ζάχαρη προελεύσεως των ΥΧΕ επωλείτο στην Κοινότητα σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως.

44 Τρίτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση παρατηρεί ότι η συνολική παραγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα παρουσιάζει διαφορές υπερβαίνουσες το 1 εκατομμύριο τόνους από έτος σε έτος. Δεδομένου ότι και η κατανάλωση παρουσιάζει διακυμάνσεις, ο ισχυρισμός ότι κάθε συμπληρωματική ποσότητα που εισάγεται από τις ΥΧΕ οδηγεί σε εξαγωγή μιας αντίστοιχης ποσότητας στηρίζεται σε μια υπεραπλούστευση, ή ακόμα και σε άγνοια της πραγματικότητας. Εν πάση περιπτώσει, και αν ακόμα

παρατηρείτο αντίστοιχη αύξηση των επιδοτούμενων εξαγωγών, οι συνέπειές της για τον κοινοτικό προϋπολογισμό δεν αποτελούν, κατά την ως άνω κυβέρνηση, σημαντικό λόγο ικανό να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως υπό την έννοια του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, καθόσον οι συνέπειες αυτές είναι εγγενείς σε κάθε σύστημα στηριζόμενο στην ελευθερία των εισαγωγών.

45 Τέταρτον, η προαναφερθείσα κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι επίμαχες εισαγωγές ζάχαρης δεν ήταν ικανές να δημιουργήσουν δυσκολίες στην Κοινότητα σε σχέση με τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις συμφωνίες ΠΟΕ. Στηριζόμενη στη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1999, T-44/98 R II, Emesa Sugar κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1427, σκέψη 107), σημειώνει ότι η Κοινότητα διέθετε επαρκή περιθώρια ελιγμών προς αντιμετώπιση της αυξήσεως των εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ μέχρι το 2000.

46 Πέμπτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση αμφιβάλλει αν η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη δυνατότητα μειώσεως των ποσοστώσεων παραγωγής όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Εν πάση περιπτώσει, η εν λόγω μείωση δεν θα καθίστατο αναγκαία εξαιτίας των ίδιων των επίμαχων εισαγωγών ζάχαρης καθαυτών.

47 Τέλος, η εν λόγω κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι επίμαχες εισαγωγές ζάχαρης προκάλεσαν ζημία στους κοινοτικούς παραγωγούς. Καταρχάς, οι επιστροφές κατά την εξαγωγή χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) και όχι από τους κοινοτικούς παραγωγούς. Στη συνέχεια, το 1999 η ζάχαρη επωλείτο στους παραγωγούς των ΥΧΕ σε τιμή διπλάσια σχεδόν από αυτήν της διεθνούς αγοράς, πράγμα το οποίο παρέσχε τη δυνατότητα στους κοινοτικούς παραγωγούς να αποκομίσουν μεγάλα κέρδη. Τέλος, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι κάθε εισαγόμενος από τις ΥΧΕ τόνος ζάχαρης οδηγούσε σε αντίστοιχη μείωση των πωλήσεων των κοινοτικών παραγωγών.

48 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι, σύμφωνα με τα δημοσιευμένα στοιχεία της Eurostat, το συνολικό ποσό των εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ ανήλθε σε 10 251,7 τόνους το 1997 και σε 43 948,4 τόνους μεταξύ Ιανουαρίου και Οκτωβρίου 1999, ήτοι παρουσίασε αύξηση 328 %, ενώ σημειώθηκε επιτάχυνση της αυξήσεως των εν λόγω εισαγωγών μεταξύ Αυγούστου και Οκτωβρίου. Η συντριπτική πλειοψηφία των ως άνω εισαγωγών αφορούσε ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

49 Κατά την Επιτροπή, η αύξηση αυτή των εισαγωγών υπήρχε κίνδυνος να αποσταθεροποιήσει σοβαρά την κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης. Λαμβανομένης υπόψη της γενικά πλεονασματικής καταστάσεως της εν λόγω αγοράς, η εισαγωγή κάποιας ποσότητας ζάχαρης θα είχε ως αποτέλεσμα την παραμπόδιση της διαθέσεως αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης στην κοινοτική αγορά, ποσότητας η οποία θα έπρεπε να εξαχθεί, προκαλώντας δαπάνες σε βάρος τόσο του κοινοτικού προϋπολογισμού όσο και των παραγωγών ζάχαρης, οι οποίοι συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των επιστροφών κατά την εξαγωγή.

50 Κατά την Επιτροπή, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης, έστω και σε μικρή ποσότητα, ενδέχεται να αποσταθεροποιήσει την αγορά. Μακροπρόθεσμα, λόγω της αυξήσεως των εισαγωγών η Κοινότητα θα μπορούσε να υποχρεωθεί να μειώσει τις κοινοτικές ποσοστώσεις παραγωγής, πράγμα το οποίο θα ήταν αντίθετο στις αρχές και τους σκοπούς της κοινής γεωργικής πολιτικής. Η Επιτροπή παραπέμπει συναφώς στην απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, Emesa Sugar (Συλλογή 2000, σ. I-675, σκέψη 56).

51 Η πώληση εισαγομένων προϊόντων σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως θα επιδείνωνε τις συνέπειες της αυξήσεως των εισαγωγών, δεδομένου ότι οι κοινοτικοί παραγωγοί δεν θα μπορούν να προτείνουν προς πώληση τη ζάχαρή τους σε χαμηλότερη τιμή, λόγω της υποχρεώσεως που έχουν να καταβάλλουν μια ελάχιστη τιμή για τα ζαχαρότευτλα που αγοράζουν, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 2038/1999. Όμως, η Επιτροπή δικαίως είχε υποψίες,

χωρίς ωστόσο να διαπιστώσει κάτι συγκεκριμένο στην πράξη, ότι οι επιχειρήσεις των ΥΧΕ αγόραζαν ζάχαρη Γ στην τιμή της διεθνούς αγοράς και την εισήγαγαν στην Κοινότητα σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως.

52 Η Επιτροπή εκθέτει επίσης ότι η κοινή οργάνωση αγοράς εισήγαγε ποσοστώσεις παραγωγής, τόσο για τη ζάχαρη που θα καταναλώνεται στην κοινοτική αγορά (ζάχαρη Α) όσο και για τη ζάχαρη που μπορεί να εξάγεται με καταβολή σχετικής επιστροφής (ζάχαρη Α και Β). Κατά την Επιτροπή, αν οι παραγωγοί ζάχαρης δεν μπορούν να διαθέσουν τη ζάχαρη Α στην κοινοτική αγορά, επιχειρούν να προβούν σε εξαγωγή της στο πλαίσιο κατ' ανάγκη επιδοτούμενων εξαγωγών. Μια άλλη λύση είναι η εναποθήκευση ζάχαρης, αλλά ήδη από μερικά χρόνια η ζάχαρη δεν προσφέρεται πλέον στην παρέμβαση και η Επιτροπή αποθαρρύνει εξάλλου τη διαδικασία αυτή, λαμβανομένου υπόψη του κόστους της για τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

53 Όσον αφορά την τήρηση των υποχρεώσεων που ανέλαβε στο πλαίσιο του ΠΟΕ, η Επιτροπή παραπέμπει στη σκέψη 56 της προαναφερθείσας αποφάσεως Emesa Sugar.

54 Τέλος, όσον αφορά τις επιζήμιες συνέπειες σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών, η Επιτροπή, επικαλούμενη τη σκέψη 56 της προαναφερθείσας αποφάσεως Emesa Sugar και το σημείο 88 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Ruiz-Jarabo Colomer στην ως άνω υπόθεση, σημειώνει ότι οι επιστροφές κατά την εξαγωγή δεν χρηματοδοτούνται όλες από το ΕΓΤΠΕ, δεδομένου ότι σημαντικό μέρος τους καλύπτεται από τους κοινοτικούς παραγωγούς. Ναι μεν ορισμένοι κοινοτικοί παραγωγοί μπορούν να αποκομίσουν κέρδη από την πώληση ζάχαρης Γ στους παραγωγούς των ΥΧΕ, τούτο όμως, κατά την Επιτροπή, δεν αντισταθμίζει τη ζημία που προκαλείται στον σχετικό τομέα συνολικά.

55 Η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει μια ταυτόσημη άποψη με εκείνη της Επιτροπής. Παρατηρεί ότι η σημαντική αύξηση, από το 1997, των εισαγωγών ζάχαρης

προελεύσεως των ΥΧΕ αποτελεί συνέπεια της αναθεωρήσεως της αποφάσεως ΥΧΕ η οποία περιόρισε τις εισαγωγές στην Κοινότητα με απαλλαγή από δασμούς προϊόντων με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Οι επιχειρήσεις του σχετικού τομέα, πληροφορηθείσες το ενδεχόμενο αυτό ήδη μετά τη δημοσίευση το 1996 της προτάσεως αναθεωρήσεως, στράφηκαν προς τα προϊόντα με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, τα οποία δεν καλύπτονταν από την ως άνω αναθεώρηση. Έτσι, τα ληφθέντα μέτρα διασφαλίσεως αποσκοπούν στην προστασία των παραγωγών της Κοινότητας στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής χωρίς να επηρεάζουν την οικονομία των ΥΧΕ, διότι δεν αφορούν ζάχαρη παραγόμενη στις χώρες αυτές.

56 Η ως άνω κυβέρνηση σημειώνει επίσης ότι το 1999 η τιμή της ζάχαρης στη διεθνή αγορά ήταν 242 ευρώ ανά τόνο ενώ η ζάχαρη επωλείτο 775 ευρώ ανά τόνο στην Ισπανία. Οι επιχειρηματίες των ΥΧΕ είχαν με τον τρόπο αυτό περιθώριο κέρδους 533 ευρώ ανά τόνο ζάχαρης που εξήγαν χωρίς δασμούς στην Κοινότητα. Επομένως, ήταν σε θέση να αγοράζουν ζάχαρη Γ και, μετά από μια αμελητέας σημασίας μεταποίηση, να αποφεύγουν την καταβολή δασμών, πραγματοποιώντας τεράστια κέρδη.

57 Εξάλλου, η Ισπανική Κυβέρνηση, υπενθυμίζοντας ότι η εν λόγω ζάχαρη δεν προέρχεται από καλλιέργειες εντός των ΥΧΕ, παρατηρεί ότι η απόφαση ΥΧΕ ελήφθη με σκοπό την ανάπτυξη των εν λόγω εδαφών. Όμως, οι χώρες αυτές δεν αποκομίζουν κανένα πλεονέκτημα από την προστιθέμενη αξία των εργασιών μεταποιήσεως από τις οποίες εξαρτάται η σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, δεδομένου ότι, στην πράξη, η αμελητέας σημασίας μεταποίηση που πραγματοποιείται δεν δημιουργεί θέσεις εργασίας και, επομένως, δεν διευκολύνει την ανάπτυξη των ΥΧΕ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

58 Προεισαγωγικώς πρέπει να υπομνησθεί ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ

(βλ. επ' αυτού τις αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 48, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψη 61, καθώς και C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8853, σκέψη 73).

59 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκηση της ευχέρειας αυτής πάσχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή, ακόμη, του αν τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν προφανώς τα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 48· C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, σκέψη 62, και C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, σκέψη 74).

60 Ο περιορισμός του ελέγχου του κοινοτικού δικαστή επιβάλλεται ιδιαιτέρως όταν τα κοινοτικά όργανα υποχρεούνται να συμβιβάσουν διιστάμενα συμφέροντα και, συνεπώς, να προβούν, κατά τη λήψη των πολιτικής φύσεως αποφάσεων που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές τους, σε επιλογή μεταξύ διαφόρων εναλλακτικών λύσεων (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 53).

61 Κατά το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή «μπορεί» να λάβει μέτρα διασφαλίσεως είτε «αν η εφαρμογή της [απόφασης αυτής] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα», είτε «αν δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής». Το Δικαστήριο έκρινε στη σκέψη 47 της προαναφερθείσας αποφάσεως Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, ότι, στην πρώτη περίπτωση περί της οποίας γίνεται λόγος στην εν λόγω παράγραφο, πρέπει να αποδεικνύεται η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου, διότι τα μέτρα διασφαλίσεως πρέπει να έχουν ως αντικείμενο την εξομάλυνση ή άμβλυνση των δυσχερειών που ανέκυψαν στον υπό εξέταση τομέα, και ότι, αντιθέτως, όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, δεν απαιτείται οι δυσχέρειες που δικαιολογούν τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως να προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ.

62 Η Επιτροπή στήριξε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στη δεύτερη περίπτωση περί της οποίας κάνει λόγο το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Πράγματι, από την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε το επίμαχο μέτρο διασφαλίσεως ενώ είχαν εμφανιστεί «σημαντικές δυσχέρειες που ενέχουν κίνδυνο σημαντικής επιδείνωσης της καταστάσεως στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα».

63 Ειδικότερα, από τη δεύτερη μέχρι και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι η προσφυγή στο άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ οφείλετο στο γεγονός ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής επιδεινώσεως της λειτουργίας της κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης και προκλήσεως ιδιαίτερα επιβλαβών συνεπειών σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών στον τομέα αυτό.

64 Ο πρώτος λόγος περιλαμβάνει έξι σκέλη, πέντε από τα οποία αφορούν, στην ουσία, την ύπαρξη κινδύνου διαταράξεως της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης και ο έκτος τον κίνδυνο προκλήσεως επιβλαβών συνεπειών σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών.

Επί της υπάρξεως διαταράξεως της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης

65 Πρώτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, λαμβανομένων υπόψη των αμελητέων ποσοτήτων ζάχαρης που εισάγονταν υπό το καθεστώς της σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, δεν υφίστατο καμία δυσκολία υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

66 Συναφώς, από την πρώτη και την τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη «συνεχώς αυξανόμενων» από το 1997 εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ότι εξ αυτού υπήρχε κίνδυνος «μεγάλης αποσταθεροποίησης» της λειτουργίας της κοινής οργανώσεως της αγοράς. Στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού εκτίθενται τα ακόλουθα:

«η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή στην κοινοτική αγορά· με τον τρόπο αυτό κάθε εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης σε τιμή κατώτερη από εκείνη της παραβάσεως, οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά αυτή· για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό αυτό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου)· οι εξαγωγές αυτές περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τις συμφωνίες της ΓΣΔΕ· οι εισαγωγές αυτές μειώνουν με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα εξαγωγής ζάχαρης με ποσόστωση· για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση αυτή, θα πρέπει να προβλεφθεί η μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής».

67 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο με τη σκέψη 56 της προαναφερθείσας αποφάσεως Emesa Sugar, ήδη από το 1997 υπήρχε πλεόνασμα της κοινοτικής παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα σε σχέση με την κατανάλωση εντός της Κοινότητας, στο οποίο προσετίθεντο οι εισαγωγές ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο από τα κράτη ΑΚΕ, που πραγματοποιούνταν προς κάλυψη της συγκεκριμένης ζητήσεως για το προϊόν αυτό και προς εκπλήρωση της υποχρεώσεως της Κοινότητας, κατ' εφαρμογή των συμφωνιών ΠΟΕ, να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες. Επιπλέον, η Κοινότητα ήταν επίσης υποχρεωμένη να επιδοτεί τις εξαγωγές ζάχαρης, υπό μορφή επιστροφών λόγω εξαγωγής και εντός των ορίων των ως άνω συμφωνιών ΠΟΕ. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένων υπόψη των διαρκώς αυξανόμενων εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως ΥΧΕ από το 1997, ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι οποιαδήποτε συμπληρωματική ποσότητα ζάχαρης, έστω και ελάχιστη σε σύγκριση με την κοινοτική παραγωγή, θα ανάγκαζε τα κοινοτικά όργανα, αν έφθανε στην αγορά της Κοινότητας, να αυξήσουν το ποσό των επιδοτήσεων των εξαγωγών εντός των προαναφερθέντων ορίων ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των Ευρωπαίων παραγωγών, πράγμα που θα διατάρασσε την κοινοτική αγορά ζάχαρης, της οποίας η ισορροπία ήταν ιδιαίτερα λεπτή, και θα αντέβαινε προς τους σκοπούς της κοινής γεωργικής πολιτικής.

68 Κατά συνέπεια, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμώντας ότι οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ είχαν αυξηθεί έντονα μεταξύ 1997 και 1999 και ότι η εν λόγω αύξηση, έστω και ελάχιστη σε σχέση με την κοινοτική παραγωγή, δημιουργούσε «δυσκολίες», υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

69 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

70 Δεύτερον, από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι «κάθε εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης σε τιμή κατώτερη από εκείνη της παραβάσεως οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά αυτή».

71 Όμως, όπως παρατήρησε η Ολλανδική Κυβέρνηση, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ όντως πραγματοποιούνταν σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως στην κοινοτική αγορά. Η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε, με τις γραπτές παρατηρήσεις της, ότι στηρίχθηκε συναφώς σε «υποψίες».

72 Εντούτοις, η περίσταση αυτή δεν είναι ικανή να επηρεάσει το κύρος του προσβαλλόμενου κανονισμού, λαμβανομένων υπόψη των λόγων που παρατίθενται στη δεύτερη, την τρίτη και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη και αφορούν, αφενός, τον κίνδυνο επιδεινώσεως της λειτουργίας της κοινής οργάνωσης αγοράς ζάχαρης και, αφετέρου, τη ζημία την οποία οι επίδικες εισαγωγές μπορούσαν να προξενήσουν στους κοινοτικούς παραγωγούς στον τομέα της ζάχαρης.

73 Πράγματι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι οι επίμαχες εισαγωγές δεν πραγματοποιήθηκαν σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως, η Επιτροπή δικαιολόγησε επαρκώς το επίδικο μέτρο διασφαλίσεως σημειώνοντας ότι, λαμβανομένης υπόψη της σταθερότητας της καταναλώσεως ζάχαρης στην Κοινότητα, η διαρκής αύξηση της εισαγωγής ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ ενείχε τον κίνδυνο να οδηγήσει σε αύξηση του όγκου των επιδοτούμενων εξαγωγών, με περαιτέρω συνέπεια τη διόγκωση των εξόδων που συνδέονται με τις εν λόγω εξαγωγές και, επομένως, των εισφορών σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών, ή ακόμη τη μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής. Οι δυσκολίες αυτές, όπως έχει ήδη δεχθεί το Δικαστήριο με τις σκέψεις 40 και 56 της προαναφερθείσας αποφάσεως Emesa Sugar, είναι ικανές να οδηγήσουν σε διατάραξη της κοινής οργάνωσης αγοράς ζάχαρης.

74 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως άνευ σημασίας.

75 Τρίτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση αμφισβητεί τη δήλωση της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, κατά την οποία κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης «οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά», διότι τόσο η παραγωγή όσο και η κατανάλωση ζάχαρης στην Κοινότητα κυμαίνονται ανάλογα με το έτος. Η ως άνω κυβέρνηση αμφισβητεί επίσης ότι οι επίμαχες εξαγωγές επιδοτούνται.

76 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι η κοινοτική παραγωγή υπερβαίνει την κατανάλωση ζάχαρης στην Κοινότητα, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί η Ολλανδική Κυβέρνηση, και ότι, επιπλέον, η Κοινότητα είναι υποχρεωμένη να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες δυνάμει των συμφωνιών ΠΟΕ (προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

77 Λαμβανομένης υπόψη της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης, το γεγονός ότι η παραγωγή και η κατανάλωση ζάχαρης στην Κοινότητα μπορούν να κυμαίνονται ανάλογα με το έτος δεν έχει σημασία, όπως εξέθεσε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 71 των προτάσεών του.

78 Λόγω ειδικά αυτής της πλεονασματικής καταστάσεως, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή υπό το καθεστώς της σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αυξάνει το πλεόνασμα ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και οδηγεί σε αύξηση των επιδοτούμενων εξαγωγών (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

79 Επί του τελευταίου αυτού ζητήματος η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμώντας ότι οι εξαγωγές τις οποίες προκαλούσαν οι εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ ήταν επιδοτούμενες, διότι η εισαγόμενη ζάχαρη προελεύσεως των ΥΧΕ που υποκαθιστά την κοινοτική ζάχαρη πρέπει και η ίδια να εξαχθεί προκειμένου να διατηρηθεί η ισορροπία της κοινής οργανώσεως αγορών.

80 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου πρέπει ομοίως να απορριφθεί.

81 Τέταρτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση διατείνεται ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ παρείχαν ακόμη μέχρι την 1η Ιουλίου 2000 επαρκή περιθώρια ελιγμών προκειμένου να επιτραπούν οι επίμαχες εισαγωγές στην Κοινότητα.

82 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμα και στην περίπτωση που οι συμπληρωματικές εξαγωγές ζάχαρης με καταβολή επιστροφής στις οποίες θα μπορούσαν να οδηγήσουν οι εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ δεν έφθαναν τα ποσά και τους όγκους που καθόριζαν οι συμφωνίες ΠΟΕ, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη, αφενός, λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό των ως άνω συμφωνιών, ο οποίος συνίσταται στον σταδιακό περιορισμό των εξαγωγικών επιδοτήσεων, και, αφετέρου, εκτιμώντας ότι οι αυξανόμενες εισαγωγές ζάχαρης, υπό το καθεστώς της σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, οδηγούσαν με τη σειρά τους σε αύξηση του συνολικού ποσού των εξαγωγικών επιδοτήσεων και είχαν ήδη δημιουργήσει, πριν από την 1η Ιουλίου 2000, κινδύνους αποσταθεροποιήσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης, όπως σημείωσε το Πρωτοδικείο στην απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2002, Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00, Rica Foods κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4677, σκέψη 139).

83 Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

84 Πέμπτον, όσον αφορά τις αμφιβολίες που εκφράζει η Ολλανδική Κυβέρνηση σχετικά την πρόθεση της Επιτροπής, όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό, να μειώσει τις κοινοτικές ποσοστώσεις παραγωγής, αρκεί η διαπίστωση ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των ισχυρισμών της.

85 Συνεπώς, ούτε το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου μπορεί να γίνει δεκτό.

Επί των συνεπειών για τους κοινοτικούς παραγωγούς

86 Από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι οι επίμαχες εισαγωγές «ενέχουν τον κίνδυνο [...] [για] πολύ επιζήμιες επιπτώσεις για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες του τομέα της ζάχαρης».

87 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση προς στήριξη του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου της, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη επικαλούμενη τη δικαιολογία αυτή για τη λήψη του επίδικου μέτρου διασφαλίσεως.

88 Πράγματι, καταρχάς, είναι προφανές ότι η επιδείνωση ή η απειλή επιδεινώσεως της καταστάσεως μια κοινής οργανώσεως αγοράς μπορεί να καταστήσει αναγκαία τη μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής και να επηρεάσει, με τον τρόπο αυτό, άμεσα το εισόδημα των κοινοτικών παραγωγών.

89 Στη συνέχεια, οι επιστροφές κατά την εξαγωγή χρηματοδοτούνται κατά ένα μεγάλο μέρος από τους κοινοτικούς παραγωγούς μέσω εισφορών στην παραγωγή τις οποίες καθορίζει κάθε έτος η Επιτροπή. Όμως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 78 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δικαίως θεώρησε ότι υπήρχε κίνδυνος οι εισαγωγές να οδηγήσουν σε αύξηση του όγκου των επιδοτούμενων εξαγωγών και, κατά συνέπεια, σε αύξηση της βαρύνουσας τους κοινοτικούς παραγωγούς εισφοράς στην παραγωγή.

90 Τέλος, και αν ακόμα υποτεθεί ότι, όπως υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, ορισμένοι παραγωγοί αποκόμισαν σημαντικά κέρδη από την πώληση ζάχαρης Γ

στους επιχειρηματίες των ΥΧΕ σε τιμές πολύ υψηλότερες από την τιμή της διεθνούς αγοράς, ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο, δεν είναι ικανός να κλονίσει την εκτίμηση της Επιτροπής κατά την οποία οι επίμαχες εισαγωγές ενείχαν τον κίνδυνο διαταράξεως του τομέα της ζάχαρης που μπορούσε να οδηγήσει, ειδικότερα, σε αύξηση του ποσού των εξαγωγικών επιδοτήσεων ή σε μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής.

91 Επομένως, το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

92 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ και αφορά τον μηχανισμό κοινοτικής επιτηρήσεως των εισαγωγών μιγμάτων κακάου και ζάχαρης

Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει, όσον αφορά τα μίγματα κακάου και ζάχαρης, επιχειρηματολογία ανάλογη της προβληθείσας προς στήριξη του πρώτου λόγου.

94 Προσάπτει καταρχάς στην Επιτροπή ότι δεν απέδειξε ότι η εισαγωγή εξαιρετικά περιορισμένων ποσοτήτων μιγμάτων, που δεν άφηνε να διαφανεί κάποια αυξητική τάση κατά τη διάρκεια του έτους 1999, δικαιολογούσε το επίμαχο μέτρο διασφαλίσεως.

95 Στη συνέχεια, ο περιλαμβανόμενος στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού ισχυρισμός ότι τα εν λόγω μίγματα εισάγονται «σε τιμές κατώτερες από εκείνες στις οποίες οι κοινοτικοί παραγωγοί μπορούν να πωλήσουν συγκρίσιμα προϊόντα» δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

96 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι η κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης δεν μπορούσε να διαταραχθεί από εισαγωγές μιγμάτων διότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999, το κακάο δεν καλύπτεται από την εν λόγω κοινή οργάνωση.

97 Τέλος, έστω και αν ο μηχανισμός κοινοτικής επιτηρήσεως αποτελεί ένα σχετικά ήπιο μέτρο, όταν οι τελωνειακές αρχές δεν προσφεύγουν σ' αυτόν προκειμένου να ασκούν ελέγχους που παραλύουν την εμπορία κάποιων προϊόντων, σκοπός του είναι η συλλογή πληροφοριών προς καθορισμό του αν οι οικείες εισαγωγές ενδέχεται να διαταράξουν την αγορά. Όμως, τα μέτρα διασφαλίσεως αποσκοπούν στην επίλυση ενός υφισταμένου προβλήματος και όχι στον προσδιορισμό των στοιχείων που ενδέχεται να δικαιολογούν τα μέτρα αυτά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

98 Η καθής αντιτείνει ότι, για τα μίγματα ζάχαρης και κακάου, περιορίστηκε να θεσπίσει ένα μηχανισμό επιτηρήσεως που της παρείχε τη δυνατότητα να συλλέγει συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με την εξέλιξη των εισαγομένων ποσοτήτων και των τιμών, τούτο δε ελλειπόντων των απαιτούμενων πιστοποιητικών εισαγωγής για τα προϊόντα αυτά. Έστω και αν είναι αναμφισβήτητο ότι το κακάο δεν υπάγεται στην κοινή οργάνωση αγοράς, είναι εξίσου πρόδηλο ότι τα εν λόγω μίγματα περιέχουν κατά ένα μεγάλο μέρος ζάχαρη. Επομένως, οι εισαγωγές μιγμάτων

προελεύσεως των ΥΧΕ ενδέχεται να έχουν, όσον αφορά τους παραγωγούς ζάχαρης, επιζήμιες συνέπειες σε σχέση με τις πωλήσεις ζάχαρης στους κοινοτικούς παραγωγούς των ως άνω μιγμάτων.

99 Όσον αφορά την τιμή πωλήσεως, η Επιτροπή επαναλαμβάνει την επιχειρηματολογία κατά την οποία οι εισαγωγές σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως συνεπάγονται αθέμιτο ανταγωνισμό, επιζήμιο για τους κοινοτικούς παραγωγούς, καθόσον οι τελευταίοι δεν μπορούν να προσφέρουν προς πώληση τη ζάχαρή τους σε χαμηλότερη τιμή, διότι είναι υποχρεωμένοι να καταβάλλουν μια ελάχιστη τιμή για τα ζαχαρότευτλα που αγοράζουν.

100 Η Ισπανική Κυβέρνηση επαναλαμβάνει τις παρατηρήσεις της Επιτροπής. Προσθέτει, όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας, ότι αυτή διαψεύδεται από τα γεγονότα και δεν στηρίζεται σε κανένα αντικειμενικό στοιχείο που να έχει άμεση σχέση με την υπό κρίση υπόθεση και να συνάδει με τις λοιπές υφιστάμενες ενδείξεις.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

101 Δυνάμει του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία των μιγμάτων ζάχαρης και κακάου καταγωγής ΥΧΕ υπόκειται σε ένα μηχανισμό επιτηρήσεως ο οποίος, όπως προκύπτει από την ένατη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού, επρόκειτο να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή «να παρακολουθεί, εκ του σύνεγγυς, την εξέλιξη των εισαγωγών αυτών σε επίπεδο ποσοτήτων και τιμών, χωρίς να δημιουργηθεί καμία συμπληρωματική διοικητική επιβάρυνση στους επιχειρηματίες».

102 Ναι μεν τα μίγματα δεν υπάγονται στην κοινή οργάνωση αγοράς της ζάχαρης, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999, η αύξηση όμως των εισαγωγών των εν λόγω προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ, που έχουν γενικά μεγάλη περιεκτικότητα σε ζάχαρη, ενέχει τον κίνδυνο της διαταράξεως της

λειτουργίας της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, διότι οι ως άνω εισαγωγές μπορούν να επηρεάσουν τη δυνατότητα των κοινοτικών παραγωγών να πωλούν ζάχαρη στους κοινοτικούς παραγωγούς των μιγμάτων αυτών.

103 Εξάλλου, ακόμα και αν δεν αποδείχθηκε ότι οι επίμαχες εισαγωγές πραγματοποιούνταν σε τιμές χαμηλότερες από τις τιμές στις οποίες θα μπορούσαν να πωλούν τα προϊόντα τους οι κοινοτικοί παραγωγοί, με αποτέλεσμα αθέμιτο ανταγωνισμό, επιζήμιο για τους παραγωγούς αυτούς, η Επιτροπή θεώρησε, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη, ότι οι εν λόγω εισαγωγές ενείχαν τον κίνδυνο διαταράξεως της λειτουργίας της κοινής οργανώσεως αγορά, όπως έγινε ήδη δεκτό σχετικά με τις εισαγωγές ζάχαρης στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως.

104 Τέλος, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν επικαλέστηκε κανένα αντικειμενικό στοιχείο που να έχει άμεση σχέση με την υπό κρίση υπόθεση και να συνάδει με τις λοιπές υφιστάμενες ενδείξεις για να αποδείξει εν προκειμένω τη διάπραξη καταχρήσεως εξουσίας.

105 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

106 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου της η Ολλανδική Κυβέρνηση θεωρεί ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού, όπως προκύπτει από την πρώτη έως και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη, είναι ανεπαρκής. Ο εν λόγω κανονισμός, η αιτιολογία του οποίου είναι λακωνική, δεν παραθέτει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο, αλλ' ούτε και τις αιτίες και τα αποτελέσματα των δήθεν «δυσκολιών» που επικαλείται.

107 Επιπλέον, η αιτιολογία αυτή είναι αντιφατική, διότι δεν μπορεί να υποστηρίζεται ταυτόχρονα, στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι οι συμπληρωματικές εισαγωγές οδηγούν σε συμπληρωματικές επιδοτούμενες εξαγωγές επιβαρύνουσες τον κοινοτικό προϋπολογισμό και, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού, ότι το κόστος των πλεονασμάτων για τα οποία υπεύθυνες είναι οι εισαγωγές προελεύσεως των ΥΧΕ το φέρουν πλήρως οι παραγωγοί.

108 Τέλος, η δήλωση που περιλαμβάνεται στην ως άνω τρίτη αιτιολογική σκέψη, κατά την οποία κάθε εισαγωγή ζάχαρης σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως επιφέρει συμπληρωματικές δαπάνες σε βάρος του προϋπολογισμού της Κοινότητας, είναι ακατανόητη.

109 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η αιτιολογία ενός κανονισμού πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της οικείας πράξεως και από αυτήν να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και αναμφισβήτητο η συλλογιστική του εκδόντος την πράξη κοινοτικού οργάνου. Επομένως, δεν μπορεί να απαιτείται να περιλαμβάνει η αιτιολογία μια ειδική και σε κάποιο βαθμό πλήρη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Η Επιτροπή αιτιολόγησε τον προσβαλλόμενο κανονισμό συνοπτικά μεν, αλλά επαρκώς: η πρώτη αιτιολογική σκέψη αναφέρει τις δυσκολίες που εμφανίστηκαν στην κοινοτική αγορά ζάχαρης· οι ακόλουθες αιτιολογικές σκέψεις εκθέτουν λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους οι δυσκολίες αυτές μπορούσαν να οδηγήσουν σε επιδείνωση της καταστάσεως της αγοράς· τέλος, παρατίθεται συγκεκριμένη αιτιολογία όσον αφορά τη φύση των επιλεγέντων μέτρων. Επομένως, η αιτιολόγηση του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι επαρκής ώστε να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο.

110 Εξάλλου, η τρίτη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους, καθόσον η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ μπορούσε να δημιουργήσει έξοδα σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης, αποτελώντας όμως παράλληλα επιβάρυνση για τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

111 Τέλος, η ίδια αυτή τρίτη αιτιολογική σκέψη είναι απόλυτα κατανοητή: οι εισαγωγές ζάχαρης σε τιμές χαμηλότερες από την τιμή παρεμβάσεως δημιουργούσαν, σε βάρος των κοινοτικών παραγωγών, αθέμιτο ανταγωνισμό, διότι οι τελευταίοι βρίσκονταν σε αδυναμία να πωλήσουν ανάλογη ποσότητα ζάχαρης στην κοινοτική αγορά, οπότε η εν λόγω ζάχαρη έπρεπε να εξαχθεί με καταβολή επιστροφών που βάρυναν τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

112 Η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει άποψη ταυτόσημη με αυτήν της Επιτροπής. Προσθέτει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όταν υφίσταται, όπως εν προκειμένω, μια πράξη γενικής ισχύος, η αιτιολογία μπορεί να περιορίζεται στην έκθεση, αφενός, της συνολικής καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, των γενικών σκοπών τους οποίους επιδιώκει η εκδίδουσα την πράξη αρχή. Αν από την αμφισβητούμενη πράξη προκύπτει η ουσία του επιδιωκόμενου από το οικείο κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτείται ειδική αιτιολογία των διαφόρων τεχνικών επιλογών στις οποίες προέβη το όργανο αυτό. Η στάση αυτή είναι δικαιολογημένη για τον επιπρόσθετο λόγο ότι, στην παρούσα υπόθεση, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την επιλογή των αναγκαίων μέσων για την πραγματοποίηση μιας περίπλοκης πολιτικής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

113 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη προς τη φύση της οικείας πράξεως· από την αιτιολογία αυτή πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του οργάνου που εκδίδει την πράξη, προκειμένου να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που υπαγόρευσαν το ληφθέν μέτρο και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και βάσει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 4ης Φεβρουαρίου 1997, C-9/95, C-23/95 και C-156/95, Βέλγιο και Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-645, σκέψη 44, και της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63).

114 Εν προκειμένω, όπως υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 28 έως 30 της παρούσας αποφάσεως, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού πραγματοποιήθηκε διαβούλευση μεταξύ της Επιτροπής, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και των άλλων κρατών μελών.

115 Όσον αφορά το περιεχόμενο της πράξεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την πρώτη έως και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή εξέθεσε τις δυσκολίες που είχαν ανακύψει στην κοινοτική αγορά της ζάχαρης, τους λόγους για τους οποίους οι δυσκολίες αυτές μπορούσαν να οδηγήσουν σε επιδείνωση της λειτουργίας της κοινής οργανώσεως αγοράς και τα δυσμενή για τους κοινοτικούς παραγωγούς αποτελέσματα. Επιπλέον, το εν λόγω κοινοτικό όργανο εξέθεσε, στην όγδοη και στην ένατη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού, τους λόγους που το οδήγησαν να ορίσει μια ελάχιστη τιμή για την εισαγωγή ζάχαρης καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και να υποβάλει τις εισαγωγές μιγμάτων σε διαδικασία κοινοτικής επιτηρήσεως.

116 Εξάλλου, όπως παρατήρησε η Επιτροπή, οι δηλώσεις που περιλαμβάνονται στην τρίτη και την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού ουδόλως είναι αντιφατικές, δεδομένου ότι οι αυξανόμενες εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως ΥΧΕ μπορούσαν τόσο να επιβαρύνουν τον κοινοτικό προϋπολογισμό όσο και να οδηγήσουν σε αύξηση των βαρών που φέρουν οι κοινοτικοί παραγωγοί ζάχαρης.

117 Τέλος, η τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη δυσκολία κατανοήσεως, όπως προκύπτει από την ανάπτυξη των στοιχείων που εκτέθηκαν σε απάντηση του πρώτου λόγου, ιδίως στις σκέψεις 66 έως 74 της παρούσας αποφάσεως.

118 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ

Επιχειρήματα των διαδίκων

119 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως η Ολλανδική Κυβέρνηση προσάπτει στην Επιτροπή ότι οδήγησε τους εισαγωγείς ζάχαρης προελεύσεως ΥΧΕ σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με εκείνη των κοινοτικών παραγωγών, προβλέποντας ότι η τιμή εισαγωγής τής εν λόγω ζάχαρης, στο στάδιο CIF και ασυσκεύαστου προϊόντος, δεν μπορεί να είναι κατώτερη από την τιμή παρεμβάσεως. Σε αντίθεση με τους τελευταίους, οι εισαγωγείς ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ έπρεπε να προσθέτουν στην τιμή παρεμβάσεως τα έξοδα μεταφοράς των προϊόντων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και τα έξοδα φορτοεκφορτώσεως και εναποθηκεύσεως, τα οποία ήταν ιδιαίτερα αυξημένα διότι τα σκάφη που εξυπηρετούσαν τις θαλάσσιες συγκοινωνίες με τις ολλανδικές ΥΧΕ συνέδεαν τις ως άνω χώρες και τα εν λόγω εδάφη μόνο με λιμένες της Βόρειας Ευρώπης. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι επιχειρηματίες των ΥΧΕ δεν ήταν πλέον σε θέση να ανταγωνίζονται τους κοινοτικούς παραγωγούς.

120 Κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, στην περίπτωση που, εν πάση περιπτώσει, θα έπρεπε να οριστεί μια ελάχιστη τιμή για την εισαγόμενη από τις ΥΧΕ ζάχαρη, θα ήταν πιο σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας να επιβληθεί μια ελάχιστη τιμή πωλήσεως και όχι μια ελάχιστη τιμή εισαγωγής. Ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

121 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η προστασία των κοινοτικών παραγωγών δεν είναι αυτή καθαυτή αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας (βλ. την απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 54).

122 Κατά την Επιτροπή, τα επιβληθέντα μέτρα δεν υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου προς εξασφάλιση της προστασίας αυτής. Η επιβολή μιας ελάχιστης τιμής εισαγωγής είναι ικανή να εγγυηθεί την ισότητα, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού, μεταξύ των παραγωγών της Κοινότητας και των παραγωγών των ΥΧΕ, χωρίς ωστόσο να παρεμποδίζει την πρόσβαση της ζάχαρης προελεύσεως των ΥΧΕ στην κοινοτική αγορά.

123 Η Επιτροπή σημειώνει, συναφώς, ότι, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 2038/1999, κάθε έτος καθορίζεται μια τιμή παρεμβάσεως για τις ζώνες της Κοινότητας στις οποίες η παραγωγή δεν είναι ελλειμματική και μια παράγωγη τιμή παρεμβάσεως για καθεμία από τις ζώνες στις οποίες η παραγωγή είναι ελλειμματική. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η τελευταία αυτή τιμή είναι υψηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως διότι περιλαμβάνει πρόσθετα έξοδα, όπως είναι τα μεταφορικά. Λόγω του επίμαχου μέτρου διασφαλίσεως, αν ένας επιχειρηματίας των ΥΧΕ αποφασίσει να εξαγάγει τα προϊόντα του σε ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, θα πρέπει να τα πωλεί στην τιμή παρεμβάσεως. Αν αποφασίσει, στη συνέχεια, να πωλήσει τα προϊόντα του σε ελλειμματική ζώνη θα πρέπει να αυξήσει την τιμή, όπως κάθε κοινοτικός παραγωγός, προκειμένου να καλύψει τα μεταφορικά και τα λοιπά έξοδα.

124 Η Ισπανική Κυβέρνηση θεωρεί ότι η επιβολή μιας ελάχιστης τιμής εισαγωγής, που είναι σύμφωνη προς το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, εξασφαλίζει την ισότητα, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού, μεταξύ των παραγωγών της Κοινότητας και εκείνων των ΥΧΕ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

125 Κατά το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ:

«[...] πρέπει κατά προτεραιότητα να επιλεγούν τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν.»

126 Πρέπει να υπομνησθεί, όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, ότι, για να εξακριβωθεί αν μια διάταξη του κοινοτικού δικαίου συνάδει με την αρχή αυτή, πρέπει να προσδιοριστεί αν τα μέσα που προβλέπει η εν λόγω αρχή είναι κατάλληλα για την πραγματοποίηση του επιδιωκομένου σκοπού και δεν βαίνουν πέραν του αναγκαίου για την επίτευξή του μέτρου (απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 52).

127 Εν προκειμένω, προς αντιμετώπιση των δυσχερειών που ανέκυψαν στην κοινοτική αγορά, το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού καθορίζει μιαν ελάχιστη τιμή εισαγωγής της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, που αντιστοιχεί στην «τιμή παρεμβάσεως που ισχύει για τα εν λόγω προϊόντα». Από την όγδοη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού προκύπτει ότι «το μέτρο αυτό θα πρέπει να διασφαλίζει ότι η εισαγόμενη ζάχαρη δεν θα πωληθεί σε τιμές κατώτερες από τις τιμές στην κοινοτική αγορά και θα επιτρέψει να επιτευχθεί ο στόχος να αποφευχθούν αποσταθεροποιητικές επιπτώσεις από τις εισαγωγές αυτές, διασφαλίζοντα[ς] συγχρόνως αφενός μεν ικανοποιητικό μοναδιαίο κέρδος στους επιχειρηματίες των σχετικών ΥΧΕ και αφετέρου την τήρηση της σειράς προτιμήσεων που έχουν καθοριστεί για τα κοινοτικά προϊόντα και για τα προϊόντα που κατάγονται από τις ΥΧΕ από τη Συνθήκη ΕΚ».

128 Έχει επίσης σημασία να υπογραμμιστεί εκ προοιμίου ότι από την ίδια την ουσία των μέτρων διασφαλίσεως προκύπτει ότι ορισμένα εισαγόμενα προϊόντα υποβάλλονται σε δυσμενέστερο καθεστώς σε σχέση με τα κοινοτικά προϊόντα (απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 54). Υπό τις συνθήκες αυτές, προς απόδειξη της διαπράξεως παραβάσεως του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ δεν αρκεί να περιάγει ένα τέτοιο μέτρο διασφαλίσεως τα σχετικά εισαγόμενα προϊόντα σε δυσμενέστερη θέση, ως προς τον ανταγωνισμό, έναντι εκείνης των κοινοτικών προϊόντων. Αντιθέτως, πρέπει να αποδεικνύεται ότι το βαλλόμενο μέτρο δεν είναι ικανό προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού ή ότι βαίνει πέραν των ορίων του αναγκαίου προς τούτο μέτρου.

129 Συναφώς, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί αυτή καθαυτή την προσφυγή στον καθορισμό μιας ελάχιστης τιμής, αλλά αμφισβητεί την επιλογή της Επιτροπής να επιβάλει μια ελάχιστη τιμή εισαγωγής αντί μια ελάχιστη τιμή πωλήσεως της ζάχαρης, διότι η επιλογή αυτή οδηγεί τους επιχειρηματίες των ΥΧΕ σε

δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τους κοινοτικούς παραγωγούς, χωρίς όμως να αποδεικνύει, αλλ' ούτε και να επιχειρεί να αποδείξει, ότι η ως άνω επιλογή είναι προφανώς ακατάλληλη προς επίτευξη του επιδιωκόμενου από την Επιτροπή σκοπού.

130 Όμως, όπως ορθά σημείωσε η Επιτροπή και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 107 έως 109 των προτάσεών του, αρκεί η διαπίστωση ότι ο τέταρτος λόγος στηρίζεται σε εσφαλμένη ανάγνωση του άρθρου 1, παράγραφος 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

131 Πράγματι, δυνάμει της διατάξεως αυτής, αν η ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εισάγεται σε μη ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, η τιμή εισαγωγής θα πρέπει να είναι ίση προς την τιμή παρεμβάσεως· αν εισάγεται σε ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, η τιμή εισαγωγής θα πρέπει να είναι ίση προς την παράγωγη τιμή παρεμβάσεως.

132 Υπό τις συνθήκες αυτές, αν ένας επιχειρηματίας των ΥΧΕ αποφασίσει να εξαγάγει τα προϊόντα του σε μη ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, θα πρέπει να τα πωλήσει στην τιμή παρεμβάσεως, δεδομένου ότι αν αποφασίσει, στη συνέχεια, να τα πωλήσει σε ελλειμματική ζώνη, θα πρέπει να φέρει, όπως κάθε κοινοτικός παραγωγός, τα έξοδα μεταφοράς του εμπορεύματός του προς την ελλειμματική ζώνη. Αντιθέτως, αν ένας επιχειρηματίας των ΥΧΕ αποφασίσει να εξαγάγει τα προϊόντα του σε ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, θα μπορέσει να τα πωλήσει στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως, που είναι υψηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως.

133 Δεδομένου ότι ούτε ο τέταρτος λόγος μπορεί να γίνει δεκτός, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

134 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και το κράτος αυτό ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)